

ΑΠΟ ΤΗΝ “ΠΑΓΑ ΛΑΛΕΟΥΣΑ”,

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΠΑΓΑ ΛΑΛΕΟΥΣΑ

Ὡ θεΐα νερά, στὸν ὕπνο σας καὶ στὴν ὀργή σας θεΐα,
τοῦ καταρράχτη ὠραΐε θυμέ, τοῦ ὠκεανοῦ μανία,
μαύρη ὀπτασία τῆς Στυγός, τῆς Κασταλίας μεθύσι,
μέσ στὴν κουφάλα ἐνὸς γκροεμοῦ εἶμαι κι ἐγὼ μιὰ βρούση.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ

Ἄπ' τὴν ξερὴν ἀνηφοριὰ στὸν ἥλιο ἀποσταμένος,
τοῦ ἀρχαίου ναοῦ προσκυνητής, πέφτω βαριά στὸ χῶμα.
Κοιμᾶμαι κι ὄνειρεύομαι: Στὴν Κόρινθο εἶμαι ξένος,
στὴν ἀγκαλιά μου εἶν' ἡ Λαΐς καὶ μὲ φιλεῖ στὸ στόμα.

ΟΛΥΜΠΙΑ

Ὡ φῶς καὶ γλὴ καὶ νερά καὶ κρουσταλλένιε ἀέρα,
ζωὴ καὶ χάρο ἀσύγκριτα τὰ σμίξατ' ἐδῶ πέρα.
Κι ἐδῶ ἡ ὀλύμπια ἡ ζωὴ τὰ μάτια ἂν ἔχει κλείσει,
τόσο γλυκὰ κοιμήθηκε, πὺ λές: κι ἄς μὴν ξυπνήσει.

ΔΕΛΦΟΙ

«Δὲν ἔχει δάφνη ἡ μάντισσα καὶ σπίτι πιά ὁ Θεός...».
Μὲς στὴ βραχώδη τὴν ἐρμιὰ παραμιλάει ἡ Πυθία.
Στὶς Φαιδριάδες, ἄγριες, πέφτει γλωμὸ τὸ φῶς
καὶ δάκρυα στάζει, δάκρυα βουβά, ἡ Κασταλία.

Ο Δ Ο Ι Π Ο Ρ Ο Σ

Δὲ θέλω ἐγὼ τριαντάφυλλα στὸν ἔρημό μου δρόμο,
δέντρο δὲ θέλω νὰ σταθῶ, πηγὴ νὰ ξεδιψάσω.

Ἐγὼ ἀνεβαίνω τὸ βουνό, μ' ἓνα σταυρὸ στὸν ὦμο,
τοῦ φθινοπώρου ἄς ἀπλωθοῦν τὰ φύλλα νὰ περάσω.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΟΥΦΡΕΣ *

Μάταια σ' ἀποζήτησεν ἔχτες τὸ νέο φεγγάρι,
τῆς νύχτας ἀγαπητικέ, σ' ἀκρογιαλιά, σὲ κῆμα.
Τώρα ἢ νυχτιὰ ἢ ἀφέγγαρη κι ἐσένα σ' ἔχει πάρει
καὶ τὸ φεγγάρι ἀπλώθηκε κρούο στὸ κρούο σου μνηῆμα.

Α Τ Τ Ι Κ Η

Δὲ σὲ σκεπάζει, ὦ Ἀττική, βαρειά γλαμύδα ἐσένα
τὸ δάσος τὸ βαθήσκιωτο. Γυμνὰ τὰ θεῖα σου μέλη,
μαστοί, λαγόνες γλαφυρές, σφυρά, κάλλη γραμμένα.
Καὶ στάζει ἀπὸ τὰ χεῖλη σου τοῦ Ὑμηττοῦ τὸ μέλι.

ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΟΡΓΙΑ

ᾠ λιτανεῖα ἐρωτική, ξανθὸ τοῦ κόσμου Ἀπρίλη,
τί κι ἂν ἡ νέα σου ὁμορφιὰ περνάει μπροστά μου ξένη;
Τὸ ἄλικο νέκταρ μὲ κερνάει, φιλώντας με στὰ χεῖλη,
Παρθένα πρωτοφίλητη, τῆς Σπάρτης ἢ Ἑλένη.

Κ Ρ Η Τ Η

Ἄπ' τὸ γαλάζιο πέλαγος σὲ ξαγναντεύω, Κρήτη!
Τοῦ δειλινοῦ τὰ σύννεφα χρυσὸ σοῦ πλέκουν στέμμα
κι ὁ ἥλιος, βασιλεύοντας κατὰ τὸν Ψηλορείτη,
σιμίγει τὸ αἷμα τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὸ δικό σου τὸ αἷμα.

Ο Ι Μ Α Γ Ν Η Τ Ε Σ

Ξανθὸ παιδί στοῦ ὠραίου γιालοῦ τὰ βότσαλα γυρομένο,
κάποιος μαγνήτης σὲ τραβάει στὸ κῆμα τὸ ἀφροισμένο.
Στὴν κουπαστὴ τοῦ καραβιοῦ, λοστρόμε μου ἀσπρομάλλη,
ἓνα παιδάκι λαχταρεῖς, πὺν παίζει στ' ἀκρογιαλιά.